

HÒI THỨ CHÍN HỘP NGỌC SÁT NHÂN

Quản Bật chú ý thấy vua mặt rờng hơn hờ nghe ông ta nói thì bèn tiếp lời.

- Mao Lâm xưa mở trộm giỏ đào tiên của lão đạo nhưn ngủ nhờ, mở hoài không ra. Trong khi Mao Lâm loay hoay mở giỏ thì một con cóc từ trong giỏ nhảy ra làm cho Mao Lâm hồn ví quăng giỏ đào tiên xuống đất, nhưng Mao Lâm chẳng thấy cóc đâu chỉ thấy đào tiên lăn lóc liền định lượm nào ngờ lão đạo nhưn đã tinh dậy đứng trước mặt hào quang tảo sáng, Mao Lâm sợ quá quì xuống lạy như tế sao.

Lão đạo nhưn đỡ Mao Lâm dậy vào nói con là người phạm lại có lòng tham nên nhìn đào tiên thành cóc đó. Thứ này chỉ ta cầm cho con mới ăn được còn con tự lấy thì thành cóc nhái hết. Vì thế thì thần chỉ có bệ hạ mười có thể sờ vào hộp ngọc này được mà thôi.

Tấn Võ Đế nghe bùi tai liền cầm hộp ngọc lên ngắm nghía, thấy trên nắp hộp ngọc có mấy câu :

Muốn mở hộp ngọc
Phải đốt đèn treo
Đứng trong quan tài
Tay đập đáy hộp
Cóc cóc thật dài
Làm đúng chớ sai
Kéo hư công hoài

Đọc xong mấy câu thơ Tấn Võ Đế ngắm hộp ngọc quả nhiên chiếc hộp liền một khối rất khó mở.

Vua quan ngơ ngác nhìn chiếc hộp. Quản Bật lại lên tiếng :

- Đã có bài thơ mở hộp chắc chắn là không khó.

Tấn Võ Đế lẩm nhẩm đọc mấy câu thơ và ra lệnh cho ngự lâm quân châm đầu vào chiếc đèn treo trên quan tài, rồi cầm hộp nhảy vào quan tài đá đứng, và ra lệnh đốt đèn.

Đứng dưới ánh sáng ngọn đèn Tấn Võ Đế cầm hộp ngọc lúng túng, chưa biết đập đáy hộp như thế nào thì thấy Quản Bật ôm bụng nhăn nhó.

- Quản Bật khanh sao thế ?
- Không hiểu sao thần đau bụng quá đỗi...

- Khanh có thể lên mặt đất nhưng trước khi cho trầm hỏi ít câu cái đã. Theo ý Khanh thì trầm phải đập hộp như thế nào ?

- Muôn tâu theo ý thần hai câu ‘Tay đập đáy hộp, Cốc cốc thật dài’, là chỉ đập hai hồi cốc cốc thật dài hộp sẽ mở.

Nói dứt lời Quán Bật hét lên đau đớn và gục xuống, Tấn Võ Đế cho lệnh diu Quán Bật ra thang đưa lên mặt đất liền lập tức. Nhưng khi Lính đưa Bật đến chân thang thì Bật bảo để Bật nằm đó được rồi...

Trong khi đó Tấn Võ Đế đập đáy hộp hai hồi cốc cốc thật dài và đưa hộp lên mở nhưng không mở được. Vua vừa hạ hộp xuống tự nhiên hộp mở nắp tung ra. Trong hộp không có gì ngoài một làn khói trắng bay quyện với khói đèn dầu và từ từ toả rộng ra màu trắng biến thành màu xanh xám và mọi người ngửi phải mùi này đều choáng váng mặt mày ngã gục la liệt... Riêng Tấn Võ Đế nằm gục trong quan tài đá.

Quân lính đứng dưới thấy có biến hè nhau nhảy lên cứu viện, nhưng lên người phải khói xanh đều nhào hết, miệng người nào cũng ứa máu. Hai tên lính gần nơi Quán Bật nằm định chạy lại. Quán Bật như hết đau nói lớn :

- Chớ lại, nơi đó có hơi độc, nhào vô mất mạng đó.

Nhưng hai tên lính không nghe tiếng Quán Bật cản vẫn chạy lại, chúng lấy khăn bịt mặt nhào vô quan tài khiêng Tấn Võ Đế ra và giật dây kêu kéo Tấn Võ Đế lên. Tấn Võ Đế được kéo lên rồi hai tên ngự lâm quân cùng tên tường trình sự việc, mọi người bịt mặt xuống kéo người bị độc lên trên mặt đất, Tấn Võ Đế bị trúng độc nặng nhất còn mọi người thì nhẹ hơn. Quán Bật lên mặt đất tỉnh táo như thường, phụ Khiết Đan cứu chữa mọi người. Một ổ hít ít hơi độc đã tỉnh trong khi đó có Đỗ Dự, riêng Tấn Võ Đế nặng nhất vẫn nằm mê man.

Phải nói rằng thuốc của Khiết Đan hoà thượng chữa độc rất công hiệu. Nhờ thuốc của ông mà đến chiều Tấn Võ Đế đã mở mắt và thở đều nhưng chưa nói được. Khiết Đan thì ra lệnh cho quân lính che lều mọi người ở tạm, còn vua thì ở lều của Đỗ Dự cất từ trước.

Quân lính được tăng cường bố trí canh gác rất nghiêm mật nhưng lòng người nào cũng ngay ngáy lo sợ.

Đêm xuống tiếng tắc kè và tiếng chim cú làm cho người nào cũng hoang mang. Tấn Võ Đế nằm trong lều của Đỗ Dự, chợt tỉnh nửa đêm nghe gió vi vu và nghe sương rơi lộp lộp lòng hoang mang vô hạn. Giữa lúc đó thấp thoáng trong bóng đêm có dáng người chập chờn đầu đó. Người này mặc áo choàng trắng đầu chít khăn xanh tay cầm quạt lông phe phẩy. Người này tiến tới gần Tấn Võ Đế dáng đi khoan thai nhẹ nhàng mặt rực rỡ hào quang mắt long lanh sáng. Nhìn thấy người này Tấn Võ Đế toan kêu lên nhưng người này dơ quạt điểm mặt nói bằng giọng thật êm và nhẹ :

- Ta là thừa tướng Không Minh Gia Cát Lượng đây...

Vua Tấn Võ Đế lăn vào giữa sập ngự, và nhắm mắt lại hết sức sợ hãi ta chỉ nghe tiếng ngâm thơ sang sảng :

Người may đức dày mang cao

Cho nên thoát nạn không vào âm ty

Sau đó Tấn Võ Đế nghe tiếng cười và mở mắt ra thì không nhìn thấy gì ngoài đêm đen như mực. Tấn Võ Đế môi hôi vã ra như tắm và kêu cứu inh ỏi. Lính canh thấy vua kêu cứu cũng đánh kiếng báo động rầm rầm làm cho quan quân âm âm kéo tới. Khi mọi người kêu tới Tấn Võ Đế vẫn còn đập tay xuống sập ngự kêu la thảm thiết.

Khi đèn đuốc sáng choang thì Tấn Võ Đế mới tỉnh hẳn và hỏi:

- Các người có thấy người mặc đồ trắng từ đây đi ra không?
- Muôn tâu chẳng có ai cả, chắc bệ hạ nằm mộng đó thôi. Chứ bọn thân canh gác kỹ lưỡng nào thấy gì.
- Rõ ràng ta mới gặp Không Minh Gia Cát Lượng đây mà. Người còn đọc hai câu thơ nữa ta còn nhớ rõ ràng. Nhờ đức ta còn đây nên ta thoát chết. Khiết Đan và Quân Bật ở lại đây với ta nhé.
- Quân Bật theo ý người thì giặc mộng thế nào?
- Muôn tâu có lẽ Võ Hậu hiện lên thật, nhưng hoàng thượng mạng cao đức dày nên Võ Hậu thua.
- Muôn tâu Quân Bật nói đúng mạng bệ hạ cao, đức bệ hạ dày nên Không Minh đã không làm gì được. Nhưng thần e bệ hạ làm tới không ổn đâu...